

[Aksel Larsen.]

dersøgelse af, hvordan Provenuet bliver, naar man nu omarbejder Afgiftslovene paa den Maade, der foreslaas her.

Jeg vil erindre om, at da vi i sin Tid i Folketinget behandlede Forslaget om Forhøjelse af Statsbanernes og Postvæsenets Takster, da regnede man med et ganske bestemt Provenu af Takstforhøjelserne, og i Folketingsudvalget, hvor vi drøftede Jernbanetaksternes Forhøjelse meget indgaaende, mente jeg at faa et Indtryk af nøjagtigt, hvilke Takster der skulde forhøjes, og gik saa ud fra, at der ikke skulde ske andre Takstforhøjelser. Saa vidt jeg har kunnet følge med siden, er det gaaet saadan, at man i Kraft af den Lov, der blev vedtaget om Takstforhøjelser, har forhøjet Statsbanernes Takster paa en Række Omraader, som selv Folketingsudvalget ikke kunde forudse, at man vilde betragte som indbefattet under Loven, og derved skaffet Statsbanerne en større Indtægt. Hvis man skal dømme efter de offentliggjorte Regnskabsresultater, saa lader det til, at Statsbanernes Fortjeneste ved Taksternes Forhøjelse er endnu langt større, end den blev budgetteret til, da man kom til Folketinget og forelagde Lovforslaget om Takstforhøjelser, og det kunde jo tyde paa, at man i Administrationen har en vis Tilbøjelighed til i Almindelighed at underbudgettere Forslag om indtægtsgivende Foranstaltninger og derefter en Tilbøjelighed til at se, om man ikke kan klemme Citronen lidt ekstra ud over, hvad der egentlig har været Lovgivningsmagtens Mening. Det være langt fra mig at insinuere noget eller mistænkeliggøre nogen, men jeg kunde godt lide, at man fik virkelig grundig undersøgt, om denne angivelig tekniske Omredigering af Loven kan medføre, at man i Virkeligheden faar højere indirekte Skatter, end man har haft tidligere.

Noget lignende kan og maa siges vedrørende Lovforslaget om Afgift paa Omsætningen af stærke Drikke. I øvrigt vil jeg om dette Lovforslag sige, at jeg finder, det er yderst prisværdigt, at man endelig tager Hensyn til det Krav, vort Parti saa ofte har været herinde om, at man skulde befri Detailhandlerne for det omfattende Arbejde med at fungere ikke alene som Skatteopkrævere, men tillige som Bogholdere for Statskassen. Det sker jo, naar man omlæg-

ger Omsætningsafgiften paa den Maade, som her er foreslaaet, og det er et meget væsentligt Fremskridt. Maaske skyldes dette Fremskridt ikke saa meget, at man vil imødekomme Detailhandelens yderst berettigede Krav, som at man har regnet ud, at der kan spares betydelig Arbejdskraft i Tolddepartementet, og at man er opmærksom paa, at man med det System, der nu indføres, har større Mulighed for at undgaa Sortbørsomsætning med stærke Drikke — jeg tænker paa ulovligt Salg fra Detaillist til Restauratør, som man altsaa skal kunne komme til Livs, samtidig med at man oven i Købet skaffer større Indtægter til Statskassen. Jeg skal lade det være uafgjort, hvilke Begrundelser der kan være de mest tungtvejende for den højtærede Finansminister og for Tolddepartementet, men uanset hvilken Begrundelse man nu har, er det i hvert Fald et Fremskridt, at man tager den Byrde bort fra Detailhandlerne, som hidtil har hvilet paa dem.

Hvad det tredje Lovforslag angaar, Lovforslaget om de midlertidige Toldafgifter, ligger Sagen anderledes. Her drejer det sig ikke om en Rationalisering af Lovgivningen med deraf følgende Forbedringer i økonomisk Retning; her drejer det sig om en Forlængelse af nogle indirekte Afgifter, som er indført under Krigen og med Krigen og Besættelsen som Motivering. Ja, jeg ved godt, at man dengang gav som Begrundelse, at nu ophævedes visse Importafgifter, der havde staaet i Forbindelse med Valutacentralen, og at Staten ikke kunde undvære de 15 Mill. Kr., de gav, men det er nu vist alligevel saaledes, at vi ikke vilde have faaet disse Afgifter, hvis vi ikke havde befundet os i en Situation med Krig og Besættelse.

Jeg henstiller til Overvejelse, om Tiden ikke var inde til, at disse Afgifter totalt bortfaldt. Det drejer sig efter den højtærede Finansministers Forelæggelsestale om Toldafgifter bl. a. paa Galanterivarer, kinomatografiske Films, Lædervarer af finere Karakter, Fotografiapparater, Kikkerter, Grammofonplader, Tobak og Tobaksvarer. Nu kan man altid diskutere, hvad der er Luksus, og hvad der er ikke Luksus, hvad der er nødvendige Forbrugsgenstande, og hvad der ikke er det. Det kan man i mange Tilfælde, ligesom naar man diskuterer Smag, ikke naa til